

PREFAȚĂ

Providența a făcut ca să apară această - LUCRARE A REDESTEPTĂRII NAȚIONALE - pe care autoarea, dr. Livia Dandara a intitulat-o "GENOCIDUL COMUNIST IN ROMÂNIA. LICHIDAREA ELITELOR ROMÂNEȘTI" și pe care am ținut s-o prezint în contextul vieții politice românești ca o continuitate după, interregnum (6-02-1945 / 21-12-1989).

De fapt autoarea a mai publicat "ROMÂNIA ÎN VÂLTOAREA ANULUI 1939", prezentând drama României ce urma să se desfășoare ca urmare a pactului Ribbentrop - Molotov din acea perioada a intrigilor și perfidiilor internaționale.

Un popor rămâne în istorie prin continuitate, prin ceea ce lasă ca mărturie materială și spirituală din lupta cu vitregia vremurilor și mai ales a semințiilor ce i-au fost hărăzite ca vecini.

Venind din negura istoriei, înaintașii noștri încărcăți de tradiția legată de trăirea pe locuri de obârșie comune au fost tot timpul preocupați să-și apere demnitatea în fata injustiției, minciunii și poftei nesățioase de acaparare a veneticilor.

Străbunii au stat tot timpul de straja înfruntându-se cu turcii, leahul și mai ales cu muscalul până ce au reușit în 1918 să unească moșia pe care ne-au lăsat-o moștenire. Dar după doua decenii s-au abătut asupra noastră vremuri de restriște ce au urmărit cu înverșunare diabolică să sfâșie din teritoriu și mai ales să năruie așezări cu oameni statornici. Tocmai aceste vremi le-a prezentat autoarea în lucrarea "ROMÂNIA ÎN VÂLTOAREA ANULUI 1939."

Și numai după un cincinal, în termeni marxiști, de - concordii și disconcordii - între tiranii omenirii ce-și disputau împărțirea lumii a urmat cu bună știință aruncarea României în - prăpastie - pentru satisfacerea poftii rusului de a i se deschide "porțile" spre Centrul Europei și apele calde ale Marmaralei și Adriaticei.

De la această dată urmează desfășurarea relatărilor din tablourile-capitole ale volumului de față "GENOCIDUL COMUNIST ÎN ROMÂNIA. LICHIDAREA ELITELOR ROMÂNEȘTI", precedată de goana trupelor de ocupație de a acapara - documentele unirii -, în special ale Basarabiei și Bucovinei ce au luat drumul Moscovei, spre a ne lipsi în viitor de o susținere documentată asupra drepturilor noastre strămoșești. S-au petrecut cu aceea ocazie acte de o îndrăzneată acțiune de rezistență față de ocupant, fapte care mi le-a relatat profesoara de istorie Livia Musculiu și anume despre unul din frații Usatiuc care din -Fondul Basarabiei- găzduit la Muzeul din Sibiu a reușit să dispară în "neant" din documentele Unirii. Și nu a fost singura acțiune. O altă profesoară care se găsea la Muzeul din Caracal unde erau găzduite arhivele altor județe din Basarabia, când s'a primit ordinul de a fi trimise în județele respective, s'a procedat la extragerea listelor cu locuitorii comunelor respective pentru a nu fi supuși persecuțiilor sau deportărilor. Poate astfel de acțiuni nu au fost singulare.

Nu este de mirare că în alte cazuri, profesorii ardeau cărțile din biblioteci în curțile școlilor și pe baza dosarelor de cadre au avansat până în scaune academice.

Acest -GENOCID COMUNIST IN ROMÂNIA, LICHIDAREA ELITELOR ROMÂNEȘTI - se întinde pe o perioadă de 45 de ani și este de acum istorie și trebuie să-l

prezentăm și judecăm cu toate consecințele dureroase pe care le-a pricinuit, indiferent de subiecți.

Acest groaznic genocid nu s'a putut săvârși decât la adăpostul trupelor de ocupație și cu sprijinul efectiv al formației de voluntari formată de Ana Pauker pe teritoriul URSS-ului și căreia cap. Teodor-Nicolae Popescu (avocat din Târgoviste) i s'a adresat într'o "catilinara" românească; în văzul sutelor de ofițeri români ramași pe linia demnității și onoarei în lagărul Oransky:

"Cu ce drept tu, străina de neam, acuzi de trădare pe cei în suferința și dai lecții de simțire românească aceluia pe care patronii tăi i-au ținut în iad și care vor să folosească, în ciuda amenințărilor cu moartea, șansa ce le-o dai de a ieși de aici, cum au făcut-o nefericiții care te urmează... Cât privește mâna generoasă de care ne vorbește dânsa, aceasta este o mâna de fier în mânășă de catifea care ni se întinde nu ca să ne elibereze, ci ca să ne subjuge, fiindcă ea aparține unei puteri care în expansiunea ei spre apus și sud se împiedică de noi, românii, ca de un obstacol. Această linie nu este de azi, de ieri. Ea este o constantă a politicii marelui nostru vecin de la răsărit, care funcționează continuu indiferent de ideologia sau forma sa de guvernământ, fie sub pajura bicefala țarista, fie sub steaua roșie comunistă. Această linie de politică externă a fost elaborată încă de la începutul secolului al XVIII-lea și articulațiile ei se desprind cu o claritate care nu lasă loc nici unei iluzii - cum ar fi cea cu care se vrea azi să fim îmbătați -, în acel faimos document care este "Testamentul lui Petru cel Mare".

Armata "eliberatoare" care a năvălit îngrozind prin crimele și distrugerile săvârșite pe tot teritoriul țării, a rămas ca o pavăză pentru "voluntarii care au desăvârșit represiunea instaurând haosul apocaliptic".

Ca martor și victima timp de 45 de ani voi relata câteva aspecte extrem de dureroase ce s-au petrecut după 23 August 1944.

Impostura și trădarea s-au întins peste țară și indivizi lipsiți de scrupule s-au alăturat din primul moment celor veniți în "furgoanele cotropitorilor" încolonându-se ca tovarăși de drum.

Pentru că se oprea cursul normal al istoriei subordonându-se celui impus de ocupant, încep cu amintirea unor istorici care vor răstălmăci cursul evenimentelor pentru a fi pe placul "stăpânilor",,

În frunte apare Constantin Daicoviciu, care după ce purtase cămașa verde și pe cea albastră a F.K.N-ului și care se lăuda că trădase cinci regi (primii doi fuseseră ai imperiului austro-ungar), urmat de Emil Petrovici chinându-se să demonstreze caracterul slav al limbii române, având alături pe colegul Alex Roșca preocupat de epurarea în Universitatea din Cluj.

La București -Sindicatul Sanitar- a organizat în amfiteatrul asigurărilor sociale, în jur de 20 Martie 1945 o conferință a prof. dr. Daniel Danielopolu, fost ministru liberal până la 6-03-1945 la Ministerul Sănătății. Sala era pavoazăată în dreapta estradei cu un afiș înalt de trei metri cu lozincă: "Moarte lui Dinu Brătianu și Partidului național-liberal", iar în stânga un alt afiș, de aceeași înălțime cu altă lozincă: "Moarte lui Iuliu Maniu și Partidului național - țărănesc."

În timpul discursului sau, oratorul Danielopolu, a spus printre alte adulațiuni aduse guvernului instaurat de Vâsinschi:

"...Nu mi-e teama că în regimul comunist României vor pierde instinctul național

și vor dispărea ca popor conștient.

Mie mi-e teamă că actualul regim comunist nu va avea suficientă voință și suficientă energie pentru a pedepsi cum trebuie să fie pedepsiți aparatul de stat al burgheziei și clasa conducătoare exploatare..."

În această atmosferă de "entuziasm", eu, un biet student am cunoscut atunci din plin binefacerile eliberării fiind răpit de N.K, V.D-ul rusesc și torturat îngrozitor până ce s'a reușit să fiu eliberat în Septembrie 1945, datorită intervenției la Comisia Aliată de Control. Pe drumul întoarcerii spre casă mi-am jurat că toată viața voi lupta împotriva comunismului. Așa am început să adun în mine toate blestemățile marxiste, una mai groaznică decât alta.

Am asistat la crimele din 24 februarie și 8 Noiembrie 1945, la care se adăugau epurarea și arderea cărților socotite dăunătoare marxismului.

La București cu preocuparea istoricilor de a edita -Analele româno-sovietice începe procesul deznaționalizării istoriei, iar Andrei Oțetea ia conducerea editurii "Cartea Rusa", pe când Institutul de Studii Româno-Sovietic trece sub conducerea lui Emil Condu-rache, Constantin Balmus, Andrei Rădulescu..., lăsându-i lui Scarlat Callimachi "cinstea" de a conduce muzeul Româno-Sovietic, având drept consilier pe P.P.Panaiteșcu, alt fost purtător de cămașe.

Singur,ca prestigios cărturar,George Călinescu, făcea tumbe și se urca duminicile în camioane muncitorești ca să meargă la sate pentru repararea uneltelor țăranilor împinși pe drumul întovărășirilor.

Așa s'a început dezmembrarea statului de drept prin desființarea inamovibilității magistraturii de către Lucrețiu Pătrășcanu, paralel cu organizarea și legalizarea represiunii, acțiuni premergătoare primelor "alegeri libere și democratice". Mai înainte, pe 16 Februarie 1946 s'a încercat ținerea alegerilor, în Asociațiile studențești începând cu Facultatea de Litere și Filozofie.

Prevăzându-se eșecul tineretului progresist universitar, profesorul Tudor Vianu a făcut totul că să împiedice ținerea alegerilor, folosind tot felul de mijloace până spre miezul nopții când a părăsit ședința lăsând loc agenților Ministerului de Interne conduși de Gh.Bulz și Igor Gorotcov ca să caute pe instigatori,adică pe mine.

A doua zi s'au anulat ținerea de alegeri, iar Ministerul Educației naționale a numit peste tot comitete interimare.

La scurt timp a venit și răsplata prin numirea ca ambasador - la Belgrad, a profesorului filozof. Și nu a fost singurul cadru universitar investit cu această "onoare" în schimbul dezonoarei profesiei. Au urmat, Simion Stoilov (Paris), Grigore Moisil (Ankara), Iorgu Iordan (Moscova), Mihai Ralea (Washington)...deci o "pleiadă" s'a pus în slujba ocupantului profanând învățământul universitar.

Campania electorală, pe lângă fel de fel de metode diabolice a fost nu numai sângeroasă,dar s-au presărat răniți și morți pe tot cuprinsul țării. În ajun, pe 14 Noiembrie 1946, Gheorghiu Dej declara că programul său de guvernare "nu reprezintă o soluție de continuitate cu tradițiile culturale."

Furtul voinței naționale a fost fără precedent, iar Lucrețiu Pătrășcanu s'a grăbit să dea dispoziție ca să se inverseze rezultatele în procesele verbale,să se ardă buletinele de vot iar președinții secțiilor de votare care nu au executat dispoziția,

au fost imediat destituiți.

Entuziasmul îi cuprinsese pe Ana Pauker, Vasile Luca, Silviu Brucan, N. Moraru și alții care timp de doi ani ceruseră moartea lui Maniu și Brătianu. După ce istoricii ca CC. Giurescu anunțau cu satisfacție - victoria în alegeri a B.P.D-ului - fără a pomeni de fraudele nemăintâlnite, dar confirmate chiar peste 45 de ani de unii făptași, filozoful C. Radulescu-Motru își nota în Jurnalul său:

"Poporul nostru trece prin momente tragice sub amenințarea Moscovei. De la un moment la altul ne așteptam la o lovitură de stat, care să întronizeze pe comuniști la putere...ca să fim după aceia anexați Rusiei Sovietice."

Și tragedia națională s'a dezlănțuit. Arestările au început odată cu anul 1947 și imediat după semnarea Tratatului de Pace s'a trecut la înscenarea de la Tămădău. După cum am menționat mai sus am fost martor și victimă pe perioada înscenării și procesului. Se acționa după directiva nr. NK/003/47 sub supravegherea "consilierilor sovietici", din 6 Iunie 1947, care la punctul 40 prevedea:

"Trebuie ca reprezentanții opoziției politice să fie închiși. Se va încerca prin toate mijloacele racolarea acelor opozanți care se bucură de stima populației băștinașe. Dacă nu cedează, trebuie compromiși prin campanie de denigrare. Înainte ca ei să se întipărească în conștiința maselor, trebuie lichidați prin așa numite "întâmplări neprevăzute", sau închiși sub acuzația de crimă de drept comun. Numai în cazuri cu totul speciale se admit procese politice, care vor fi ținute sub acuzația de „înaltă trădare".

În baza acestor măsuri represive s'a făcut înscenarea din 14 Iulie de la Tămădău în care 10 persoane au fost duse să se urce în două avioane a două locuri, la care se adăugau cei doi aviatori plus o căruță de bagaje. Organizatorii înscenării s-au făcut de râs prin publicarea în ziare a grupului "evazionist" și a avioanelor ce trebuiau să-i ducă în străinătate.

Teroarea în Ministerul de Interne era condusă de Alexandru Nicolschi, agent NKVD, care la aceea data era inspector general în Direcția Poliției de Siguranță, funcție ce îi acoperă crimele și sub care conducea ancheta în cazul înscenării de la Tămădău. Așa am cunoscut torturile lui și în timp ce mă juca în picioare îl auzeam strigând:

"Prin metodele noastre vă vom obliga să declarați numai ce vrem noi. Aceste declarații le vom păstra ca mărturie, ca acte de acuzare pentru arhive, după care se va scrie istoria. Vom păstra dosarele până veți muri, vom muri și noi și istoria se va scrie după aceste documente. Cu aceasta vom înmormânta toată lupta de rezistență anticomunistă și nu se va mai auzi de ea."

Sub acest imperiu al groazei, Alexandru Nicolschi a săvârșit multe crime, iar victimele erau aruncate pe fereastra de la etajul IV. Eu crezând în minuni, ca și cu doi ani mai înainte, în aceleași condiții sub cizmele căpitanului NKVD, Petrov Vasiliev, am adunat în mine toate puterile ca să pot supraviețui spre a fi o dovadă în plus asupra genocidului la care a fost supus poporul român.

Nicolschi însoțise până la Viena trenul în care fusese izgonit Regele.

Cu aceste amintiri întipărite și cu peste o sută de nume de victime întâlnite prin peregrinările infernului mi s'a dat în Mai 1948 o "recreație" de 18 luni de zile, deoarece tot timpul simțeam că eram ținut sub observație.

Dar nici nu ajunsese bine la București și același Alexandru Nicolschi ordonase

arestarea în noaptea de 15 Mai 1948 a circa 5000 de legionari din care au fost găsiți circa 3.400.

Arestările erau generale. Fuseseră ridicați adeptii lui Titel Petrescu, cei din Mișcarea de rezistență Popp-Bujoiu-George Manu.

Îngrozitor an 1948.

Pe lângă acțiunea de lichidare a adversarilor politici, guvernul de coloratura comunistă a trecut la răfuiala tovarășească, după modelul stalinist. I-a venit rândul lui Lucrețiu Pătrășcanu care le crease un cadru "legal de existență". L-au arestat, torturat îngrozitor, el și câțiva tovarăși de drum, de aceeași care-l omorâseră și pe Ștefan Foriș, și după un simulacru de proces, n-au mai așteptat să-l duca în Valea Piersicilor, și grăbit, colonelul Iosif Moldoveanu în noaptea de 16 Aprilie 1954 i-a tras un glonte în ceafă, după modelul sovietic. Peste 14 ani se zice că și acest Iosif Moldoveanu s'a sinucis tot cu un glonț.

Evenimentele se precipita și te așteptai zilnic la alte drame pe traseul genocidului ce se desfășura cu repeziciune. Astfel armata este dezorganizată prin integrarea ofițerilor veniți cu diviziile denumite de trădători (Tudor Vladimirescu și Horia, Cloșca și Crișan), stabilindu-se și uniforme sovietice.

S'a înființat cea mai îngrozitoare instituție -Securitatea poporului- care își va câștiga existența de pe spatele deținuților politici, al căror număr va crește vertiginos și la care ea (securitatea) va contribui prin arestări pe tabele (fără mandat), pentru cinci minute de dat o declarație, și odioase înscenări în scopul formării de eșaloane de muncă de exterminare prin care să le mărească veniturile acestor paraziți buni numai la bătaie.

Cultura a fost zdrobită prin epurările masive din cadrul universitar și trecerea majorității în închisori.

Barourile de avocați au fost desființate și reorganizate după model sovietic, în colegii. Mai mult apar acum asesorii populari care au misiunea de a face presiuni asupra judecătorilor în pronunțarea sentințelor judecătorești, după indicațiile primite de la partidul comunist, atoate știutor.

Nu a fost neglijată nici biserica. După ce Patriarhul Nicodim trebuie să moara pentru a face loc lui Justinian Marina, reactivat (cu secretul acțiunii s-a dus în mormânt Arăpasu), a urmat o pensionare forțată a unor episcopi ortodocși. Nu a întârziat nici denunțarea Concordatului încheiat între România și Sfântul Scaun după care Petru Groza a hotărât unirea forțată a celor două biserici pretext pentru arestarea episcopilor catolici și greco-catolici. Securitatea a trecut la modificarea "tainei mărturisirii" obligându-i pe ierarhi și preoți, ca după oficierea acestei taine cu enoriașii să vină să se spovedească la Direcția Generală a Securității poporului, unora oferindu-le angajamente și plăți, ca să nu fie chiar pe gratis.

După ce pe 26 Mai 1948 Eduard Mezincescu și Ana Pauker au cedat rușilor Insula Șerpilor, și pentru a rupe cu capitaliștii, Ana Pauker a denunțat acordul dintre România și Franța.

După modificarea componentei Academiei Române, din motive "bugetare" au fost scoși 80 de profesori universitari, iar pe 25 septembrie 1948 s-a organizat Ministerul Învățământului Public după modelul sovietic.

În jurul lui Sf. Ilie 1948 s'a trecut la arestarea primului val din corpul foștilor înalți funcționari din poliție și siguranța statului pentru "curățirea" Ministerului de Interne

de rămășițele reacționare care opresaseră clasa muncitoare.

Pe lângă dezmembrarea statului de drept prin măsurile excesiv de represive, la indicațiile consilierilor sovietici, așa cum mi-o strigase Nicolschi, s'a trecut la rescrierea istoriei naționale. Si în acest sector a fost impus Mihai Roller ajutat de Barbu Cămpina și Glanzstein Abrasa-Sasa zis Musat care au rescris, în special Istoria României, după modelul sovietic de interpretare al evenimentelor.

În această atmosferă de răsturnare a societății am ajuns numit profesor într'un sat din Vlașca unde se găseau peste 700 de analfabeți maturi pe care în timpul liber trebuia să-i învățăm cel puțin să iscălească pentru a li se da certificare de absolvent al celor 4 clase primare.

Dar sătenii erau preocupați de faptul că prin întovărășiri veneau de la batoza de treierat cu sacii goi pe mână și nu aveau ce să le dea copiilor de mâncare.

Cu toate acestea propagandiștii erau tot timpul pe capul lor, aceasta nu i-a împiedecat ca în unele sate să se revolte.

Atent la desfășurarea acestui procedeu premergător colectivizării agriculturii căutam să rețin fapte și oameni ce îmi vor servi peste ani la relatarea dramei țărănești. Si încă înainte de sfârșitul anului am simțit că mi se dă prea mare atenție în timp ce plutonierul major de miliție m-a anunțat discret că se interesează de la centru de activitatea mea, și discuțiile ce le port cu țaranii.

Pe 15 Aug.1949 am fost arestat la Giurgiu și dus la București pentru a fi întrebat cum am revenit în țară. Mă confundau cu Mircea Ioanițiu (secretarul regelui Mihai aflat în SUA). Nici nu și-au dat seama că aveam nume schimbat, îl arestaseră pe Traian Ionițoiu și ei îl căutau pe Cicerone Ionitoiu. Singura legătura între cele două nume era data de naștere comună.

Dar nu interesa decât numărul de arestări, fiindcă Teohari Georgescu se lăudase că el arestează 1000 de indivizi pe zi, iar Gheorghiu Dej la Constanța anunța că acolo va fi mormântul intelectualității române. De fapt era goana după brațe de muncă pentru Canale unde sute de mii vor muncii cu jugul după gât, biciuiți și exterminați ca să facă o muncă inutilă abandonată după 3 ani, de vină fiind tot cei arestați fără vină.

În această atmosferă de haos m-am pomenit judecat într'un lot de peste 30 de tineri din care nu cunoșteam decât 4 persoane și motivul a fost de "recidivist", uitând să-mi desemneze și avocat din oficiu. Totul s'a judecat cu rapiditate și după zăcătoarea din Jilava unde ne-a bătut îngrozitor gângavul Maromet, ne-am trezit la Valea Neagră să "despicăm Dobrogea cu lopata".

Acolo am asistat la scene îngrozitoare, de torturi duse până la exterminarea victimelor, nu numai prin munca forțată dar și prin împușcare, ca sublocotenentul Mircea Madgearu, Dumitrache, dr. Simionescu, studentul Ionel Mușețeanu.

Nu-mi rămăsese decât să înregistrez nume și date. În fața acestei calamități naționale de pieirea neamului, ne rămăsese doar rezistența la munca forțată pentru a scădea ritmul drăcesc la care eram supuși prin inaniție sau fel de fel de boli fără mijloace de tămăduire. Ici, colo s'a înfiripat rezistența la muncă, mulți umplând carcerile din cauza neîndeplinirii normei. Printre "abonații" carcerii am întâlnit pe profesorii de istorie Bucur Brănescu, Virgil Badiu, Teodor Mihadas și sublocotenentul Remus Radina.

Nu am fost mulțumiți numai să contemplăm și așteptăm, ci am trecut câțiva la

acțiune de ajutorare. Împreună cu Sereiu Macarie și Constantin Ionascu s'a urmărit scoaterea unora distruși fizicește și dirijarea lor spre munci mai ușoare ca cioplitori în piatra, mecanici, zidari, dulgheri, etc. Și în aceasta "mafie" au mai fost și alții ca inginerii Ion Pușchilă, Aurel Vernescu, arhitect Antonescu sau brigadierii Miki Sobrescu, Marius Petrini, Traian Sețu și alții.

Acestei rezistențe în fața opresiunii, i s'au adăugat legăturile cu civili pentru obținerea de medicamente, trimiterea de scrisori familiilor și bineînțeles obținerea de ziare pentru a fi la curent cu ce se mai întâmpla prin lume. Era o acțiune riscantă, dar necesară într'un mediu politic. Astfel am reușit să comunicăm și să avem confirmarea de la radio Ankara în 1952 despre atrocitățile petrecute în lagărul de exterminare Peninsula, de către brigăzile de tortionari venite de la Pitești și numele unora care săvârșeau aceste crime.

Printre civilii ce ne-au sprijinit în această acțiune am reținut nume ca Malăin, Sârbu, Chiralia...

Dar călăul Nicolschi care voia să ne scrie istoria continua cu monstruoasele acțiuni de lichidare. Astfel am auzit mai târziu că în primăvara lui 1950 a dat dispoziție ca cei cu pedepse de la 15 ani în sus condamnați în mișcările de rezistență să fie scoși din închisori și duși la Pădurea Verde din Timișoara unde au fost executați, iar înscrierea au făcut-o după 7 ani în registre secrete.

De abia în 1952 am aflat de la cei arestați de Sfânta Măria că în Mai 1950 fuseseră arestați toți Ctitorii de Țară în viață, și toți foștii miniștri dintre cele două războaie mondiale, inclusiv tovarășii de drum cu Tătărăscu în frunte, dar nimeni nu știa locul unde fuseseră duși. Nu au fost cruțate nici familiile lor ridicate după un an și dislocate sau aruncate în lagărele de exterminare.

În acel an 1951 ne-a parvenit știrea de ridicări masive de locuitori ai Banatului, inclusiv supraviețuitori șvabi veniți din bazinul carbonifer al Donetului, și duși de data aceasta pe Bărăgan.

După atâtea vesti dureroase a sosit în Martie 1953 și cea care a produs o ușurare: moartea călăului omenirii. Închiderea lucrărilor Canalului a fost urmată de trimiterea la Aiud și Gherla a celor cu pedepse peste 5 ani. Restul rămași la lichidarea lucrărilor iar inapții de muncă adunați la Poarta Alba.

Acolo eu am ajuns dus pe targa de la Valea Neagră și m-am reîntâlnit cu Remus Radina adus, tot pe targa și tot după o grevă la lagărul de exterminare Galeș.

Deși nu mai munceam, situația inapților era disperată din cauza măsurilor drastice ale administrației conduse de comandantul Fecioru peste care s'a așternut iarna îngrozitoare din Februarie 1954, îngreunând situația de supraviețuire și crescând mortalitatea celor arestați administrativ pe 15-08-1952.

În fața acestei situații grave, s-au produs două greve ale foamei din partea lui Radina și una colectiv pe care am organizat-o și în care timp de o săptămână au intrat 54 de inapți. Se cerea eliberarea administrativilor și pachete cu medicamente și alimente pentru supraviețuire. Până la urmă a sosit o comisie cu un doctor de la Ministerul de Interne și din luna Mai 1954 s'a început trierea și eliberarea administrativilor, iar pe noi 4 socotiți instigatori ne-a trimis la Oradea Mare, cel mai îndepărtat penitenciar.

În August 1954 am fost iarăși eliberat la expirarea pedepsei și am ajuns la

București încărcat ca o enciclopedie , cu nume, date și fapte ce calificau regimul comunist ca practicant al genocidului. Continuând să fiu supravegheat în zisa libertate, luând cunoștință de crimele odioase săvârșite de Stalin, relatate de Raportul lui Nichita Hrușciiov, la care s'a adăugat vestea revoluției din Ungaria, m-am hotărât să dispar pe șantiere. Așa am ajuns să cunosc realitățile dureroase produse de intensificarea campaniei de colectivizare. Devenea clar că lucrurile nu pot merge la infinit, sub opresiunea continua, și într'o bună zi vor trebui să fie cunoscute.

Lucram pe șantiere și din discuțiile nevinovate cu muncitorii aflam cele petrecute și nume de victime și călăi pe care le îngurgitam cu nesaț, fără să dau de bănuț ca sunt interesat. Pe șantierul din Moldova am aflat multe despre răscoala religioasă de la Fărăoani (1949), despre răscoalele țărănești de la Suraia unde Ceaușescu trăsese în sat cu tunul ca să-i oblige să intre în colectiv, sau de la Nămolosa unde îi chemase la -strunga- statului pentru discuții și unde pusese mitraliera pe țărani, din cel mai sărac sat din țară, omorând 8 dintre ei. Mărturie stă crucea de pe locul crimei pe care sunt înscrise numele victimelor.

Pe șantierele de lângă Beius am auzit vorbindu-se despre acțiunea partizanilor din grupul Șușman în care a fost împușcat țaranul Jurj și arestata soția lui Lucreția, fiind trădați de cumnatul -preot și agent al securității care si-a găsit moartea într-un accident de motocicletă.

Mai spre sud am aflat amănunte despre răscoalele țărănești din 1949, de la Berechiu, Apateu, Sepreus, Talpos unde securitatea din Arad a tras în plin în țărani care nu voiau să treiere....

Lucrând pe un șantier lângă Abrud am aflat lucruri îngrozitoare despre morarul Iosif Trifa din Bistra care numai pentru că era fratele episcopului din Statele Unite a fost ridicat de securitatea din Câmpeni și împușcat pe câmp , în Aug.1950 lăsându-l mai multe zile ca să înspăimânte pe țărani.

Aceiași situație s-a petrecut cu mai mulți țărani în aceeași perioadă. Mi-a fost relatată crima săvârșită împotriva lui Viorel Bihoreanu care după ce a fost împușcat la marginea comunei Papiu Ilarian, tot în 1950, a fost lăsat pe câmp.

Un nou val de teroare se întrezărea la orizont după revoluția din 1956. Centrele universitare erau răvășite și se formau loturi cărora li se înscenau procese. Nu erau pierduți din vedere nici foștii deținuți politici cu pedepse expirate și duși cu domiciliu obligator care au căzut victime pe 19 Sept. 1958 când au fost ridicați și duși în Colonia Noua Culme.

S'a pornit vânătoarea și după ceilalți despre care se zicea că ar constitui o siguranță pentru retragerea trupelor sovietice.

Dar această presupunere era contrazisă de întregirea articolului 209 din Codul Penal (articol în care ar fi putut intra întreaga țară, și care prevedea:

"În cazul unor forme de agitație care au avut, ori ar fi putut avea urmări deosebit de grave, se va aplica pedeapsa de la 5 la 25 de ani muncă silnică și degradarea civică pe timp de 10 ani (vezi Buletinul Oficial nr.27/21 Iulie 1958)."

Si această legiferare era urmarea unui Decret 89 referitor tot la pedepse: "Persoanele care prin faptele lor sau manifestările lor primejduesc sau încearcă să primejduiască ordinea în stat, vor fi internate în locuri de muncă...și variază între 2 și 6 ani. Securitatea iar își făcea de lucru și pofta de înscenări era nelimitată și

variata exemple fiind procesele continui. De acasa primeam vesti ca se interesau prin vecini de soarta mea, ceea ce insemna ca nu eram dat uitarii.

Inceputul anului 1959 ma gaseste pe santier la Cetate-Dolj in mijlocul razmeritelor taranești care izbucniseră la Măceșul de Jos, Rusanesti, continuate la Giubega, Bailesti, Siliștea Crucii...

Tăcut inregistram și ma mutam de pe un santier pe altul, ajungând in luna Mai la Stânceni lângă Toplita. In felul acesta mi se pierdea urma, dar nici nu eram dat uitarii.

Dar in luna Iulie, in urma loviturii dată Băncii din Giutești, furându-se 17 milioane de lei de către 4 bărbați și o femeie, s-a intensificat căutarea mea până in octombrie când au fost descoperiți autorii furtului. Printre ei numărându-se Colonelul de miliție Alexandru Ioanid (fost Herman Leibovici), istoricul Glanzstein Abrașa zis Mușat, Monica Sevianu (fosta Abraham). Cei 4 bărbați au fost executați.

Anii 1959-1962 au fost "bogați" in răscoale taranești împotriva colectivizării, pe tot cuprinsul țării și represiunile au constat in morți și zeci de mii de arestări.

După ce am fost depistat și arestat pe 8 Mai 1961 mi s-au inscenat doua procese cu martori mincinoși, alții care nici nu m-au recunoscut și cu toate acestea am primit 8 ani și apoi 6 ani. In timpul anchetei și la proces nu am recunoscut nimic și am refuzat să iscălesc procesele verbale de interogatorii.

S'a dovedit ca scopul nu era pedeapsa ci s'a recurs la altă metodă de compromitere a deținuților, prin reeducare. Se urmarea ca singur să te acuzi, să arunci cu noroi in partidele din care ai făcut parte și după aceia să-ți iei angajamentul ca vei munci pentru regimul socialist și mai ales ca vei denunța pe toți dușmanii poporului. Cu alte cuvinte deveneai un informator al securității care continua să mănânce o pâine "albă" tot pe spatele deținuților.

Așa am fost grațiat in 1964, dar am continuat să rămân in evidența de urmărire informativă și chiar după plecarea din țară să fiu menținut in evidența generală iar rudele și cunoscuții să rămână in supravegherea informativă. Aceasta era soarta noastră a deținuților, toată viața să fim o sursă de existență a securității. După 1964 aruncat din temniță in "țara sârmelor ghimpate", in care se transformase Republica Socialistă România -, am continuat să mă adaptez celor doua concepții de viață in care se zbătea după cum am constatat și autoarea Livia Dandara : istoria orală pe care o strângeam cu mare grijă și nici in familie aproape nu se discuta și "varianta autocenzurată" din societatea traumatizată.

Ferindu-mă de toți, am căutat să nu uit nimic din ceea ce văzusem și prin ceea ce trecusem la care adăugam și din -neuitarea altora- de bună credință frământați de durerea neamului pe care o mai șopteau cu precauție, descărcându-si sufletul celor cărora le câștigau încrederea. Cincisprezece ani a trebuit să suport aceasta atmosfera și să îngrămădesc in mine, nume și fapte pe care le socoteam ca odată și odată, puse laolaltă vor constitui o epopee națională.

Parcurgând tablourile Liviei Dandara, constat cu o deosebită satisfacție ca peste generație și spațiu care ne despart era o legătură comună ce ne unea: dragostea de adevăr și de glia strămoșească. Eu rămân convins ca istoria orală in magazineaza adevăruri pe care cea oficiala le ascunde, conform directivei lui Nicolschi și ciracilor lui, care urmarea ștergerea oricărei urme de împotrivire barbariei sovietice glorificând in schimb conducătorii crimei organizate.

Munca de cercetătoare a ungherelor arhivelor comuniste este nu numai colosală dar după mine și un unicat ,la acest nivel, întregind tezaurul românesc - care si-a dăruit viața spunând -NU- metodelor de exterminare la care era supus neamul sau.

Aruncând o primă privire asupra tablourilor prezentate în "GENOCIDUL COMUNIST IN ROMÂNIA" constatăm că a scos din arhive tot felul de informații pentru a întregi atmosfera și cadrul celor aproape 50 de ani de lipsuri de viața politică, completând după cum am spus la început - CARTEA REDEȘTEPTĂRII NAȚIONALE - de care astăzi neamul românesc are atâta nevoie pentru a face legătura peste prăpastia ce ne-a rupt de lumea libera și pentru a ne repune în circuitul popoarelor demne de misiunea lor istorică. Și România a avut-o ca obstacol al barbariei răsăritene împotriva civilizației occidentale.

Mai mult, și-a îndeplinit-o cu prisosință, la ea contribuind cu toții, de la munte la mare, de la copii la octogenari, din bordei până-n palat, podind cu oseminte glia strămoșească.

Astfel printre exterminați ne sunt prezentați ctitorii de țară care mai erau în viață după un sfert de veac de la UNIRE ,ierarhii Bisericii, reprezentanții guvernelor,corifeii culturii, alături de reprezentanții autentici ai țărânimii...Referindu-ne numai la cei aproape 150 de foști miniștri trecuți pe la Sighet constatam ca mai mult de jumătate, adică 83 au murit acolo, unii la vârste foarte înaintate precum: Mihai Racoviță la 85 ani, C.Argetoianu (84),Dinu Brătianu(85),Teodor Cudalbu (87),Iuliu Maniu (80),Valeriu Moldovan(79),Aurel Vlad(78), Ion Pelivan (77) . .

Aproape toate numele de istorici consacrați și pe plan internațional au trecut prin Sighet (Ion Nistor, Alex.Filipascu, George Brătianu, Zenovie Pâclisanu,Th.Sauciuc Saveanu, Silviu Dragomir, Ion Hudita, Victor Papacostea, Pantelimon Halipa...

Aproape la toți li s-au arestat soțiile și copiii, sau au fost familiile aruncate pe drumuri sau în lagărele de exterminare...

Aruncând o privire peste țară în sârmă ghimpată găsim pe copilul Ioan Ladea împlinind vârsta de 13 ani în închisoarea Târgsor, și din sutele de elevi amintim numai pe Dina Rarincescu arestată iar tatăl ei de asemenea (Ion Rarincescu) mort închis, pe Măriuca Mazilu arestată cu tatăl ei A.Mazilu prof.de istorie. Femeile au fost la loc de frunte opunându-se opresiunii, unele luând chiar arma în mână prin munți precum: Lucretia Jurj , Marioara Cenuse, Elisabeta Rizea, Măria Plop, Anisoara Horescu, Aristina Pop.

Tablourile zguduitoare prezentate de Livia Dandara ne reprezintă generalizarea genocidului peste țară ocupată de ruși. Pentru munca istovitoare de scoaterea la suprafață și redarea elitelor autohtone circuitului istoric, făcând legătura între cele două falii (6 Martie 1945 și 21 Decembrie 1989) care ne-au ținut robi în sclavia comunistă încercând să ne scoată din istorie, pentru aceasta redare circuitului istoric, Livia Dandara merită recunoștința și felicitările noastre de a ne prezenta ca popor "cobeligerant" la evoluția lumii iubitoare de libertate, dreptate și adevăr.